

Svajonų
ROMANAI

Aistra

CATHERINE MANN

Visa širdimi

9,99 Lt / 2014 gegužė–birželis

Alfa brolija

Knygute.lt

Catherine Mann
(Ketrina Man)

VISA ŠIRDIMI

Penkių knygų serija
"Alfa brolija"
Trečia knyga

Versta iš Catherine Mann,
Playing For Keeps, 2013
© Catherine Mann, 2013

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Giedrė Turan, vertimas iš anglų kalbos, 2014

© Janina Jankauskaitė-Šareikienė, dizainas, 2012

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2014

ISBN 978-609-03-0220-0

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2017

Pirmas skyrius

Vidurinės mokyklos chorui repetuojant dainą *It's a Small World*¹, Selija Patel pati įsitikino, koks iš tikrųjų mažas yra pasaulis.

Nesupratusi, kas atsitiko, ji dairėsi aplinkui, kai choro merginos ėmė šuoliuoti per stovus žemyn, spiegdamos ir apimtos euforijos. Žingsniai tarškino metalines pakylas ir dunkėjo ant sporto salės grindų, įsiaudrinusi minia sutartinai judėjo prie sporto salės įėjimo, kur stovėjo jis.

Malkolmas Daglas.

Septynių Grammy apdovanojimų laimėtojas.

Viena populiariausių šių laikų lengvojo roko žvaigždžių.

Vyras, sudaužęs Selijos širdį, kai abu buvo šešiolikos.

Kai paskutinės mokyklos merginos, nekreipdamos dėmesio į mėginimus jas sustabdyti, nuskubėjo pro šalį, apstulbusi moteris patraukė natų stovą. Skubėdamos į salės galą, identiškos dvynės – Valentina ir Valerija vos ne-

¹ Angl. „Koks mažas pasaulis“.

pargriovė mokytojos. Keli tuzinai mokinių apstojo atvykėlių ratu. Du asmens sargybiniai abejingai ėjo pirmyn, aplinkui aidint cypimui ir krizenimui.

Įsmeigęs žvilgsnį į Seliją ir šypsodamasis, milijono verta šypsena iš reklaminių nuotraukų ir albumų viršelių, Malkolmas grėsmingiems sargybiniams gestu parodė nusiraminti. Aukštas ir raumeningas. Jis vis dar spindėjo provincijos miestelio vaikinuko patrauklumu, nenublankusiu per tiek metų. Tačiau *vaikinukas* subrendo – įgavo daugiau pasitikėjimo savimi ir užsiaugino apie dešimt kilogramų raumenų.

Akivaizdu, kad populiarumas ir pirmųjų vietų laimėjimų atnešti turtai išėjo į naudą.

Selija norėjo, kad Malkolmas išeitų. Jai tiesiog reikėjo, kad jis išeitų. Tačiau matydama jį priešais, moteris negalėjo atitraukti akių.

Gražuolis dėvėjo žalsvos spalvos drabužius ir dizainerio sukurtus pusbačius – be kojinių – atsainiai, kaip savimi patenkintas ir pasitikintis žmogus. Atraitotos marškinių rankovės apnuogino stiprius, įdegusius riešus ir muzikanto plaštakas.

Ji nenorėjo galvoti apie jo talentingas ir vikrias rankas.

Smėlio rudumo plaukai buvo tokie pat stori, kaip Selijos prisiminimuose. Vis dar šiek tiek per ilgi, krintantys ant kaktos taip, kad sunku buvo atsispirti norui nubraukti juos atgal. Žydros akys – Dieve, padėk – ji puikiai prisiminė, kaip jos patamsėdavo prieš jam ją pabučiuojant su hormonų įaudrinto paauglio užsidegimu ir aistra.

Be abejonės, dabar jis buvo tikras vyras.

Ką, po velnių, jis čia veikia? Malkolmas nebuvo įkėlęs kojos į Azeliją Misisipėje beveik aštuoniolika metų. Nuo tada, kai teisėjas – artimas Selijos tėvo draugas – leido jam pasirinkti, atliks bausmę jaunimo kolonijoje ar internatinėje karinėje mokykloje. Nuo tada, kai paliko ją – išsigandusią, besilaukiančią jo vaiko ir pasiryžusią išgelbėti savo gyvenimą.

Nors jo nuotraukos nuolat pasirodydavo spaudoje, matyti jį akis į akį po tiek metų buvo visai kas kita. Selija niekada specialiai neieškojo žinių apie Malkolmą, bet, dėl augančio populiarumo, jos buvusio mylimojo atvaizdai nuolat šmėžuodavo prieš akis. Sunkiausia būdavo netikėtai išgirsti jo balsą įsijungus radiją.

Šią akimirką kitoje salės pusėje, ant kelio pasidėjęs popieriaus lapelį, Malkolmas brūkštelėjo autografą Valentinai – arba Valerijai.

Niekas negalėdavo mergaičių atskirti – kartais net motina. Matant Malkolmą šalia jaunos merginos, Selijai suspaudė širdį, nes ėmė įsivaizduoti, kaip jis atrodytų su jų dukra, jeigu, nepaisant visų sunkumų, būtų pasiryžę ją pasi- likti ir išauginti patys. Tačiau jiems buvo nebe šešiolika. Jauna moteris atsisakė savo naivių svajonių tą dieną, kai ką tik gimusią dukrytę atidavė auginti žmonėms, galintiems suteikti daug daugiau nei ji ir Malkolmas.

Selija ištiesė pečius ir patraukė link spūsties sporto salės gale, pasiryžusi išdidžiai atlaikyti šį netikėtą vizitą. Devyni choro berniukai sėdėjo ant pakynos, naudodamiesi proga pažaisti vaizdo žaidimus, draudžiamus per pamokas. Niekas nepasakiusi ji nužingsniavo prie moki- nių, susispaudusių šalia vežimėlio su krepšinio kamuoliais po raudonu išėjimo ženklu.

– Vaikai, leiskite ponui Daglui pailsėti. – Įsi- spraudusi tarp mergaičių ji vos atsispyrė norui rankomis išlyginti savo ryškiai geltoną vasari- nę suknelę. Tada švelniai patapšnojo per Sa- ros Lyn Tomson riešą: – ir neraukite plaukų, kad paskui parduotumėte internete. – Sara Lyn nuleido ranką ir kaltės raudonis nutvieskė jos veidą. Malkolmas atidavė paskutinį lapelį su autografu ir įsikišo tušinuką į marškinių kiše-

nę.

- Viskas gerai, Selija, bet ačiū, kad rūpiniesi, jog per anksti nenuplikčiau.

- Selija? Selija? - sušuko Valentina. O gal Valerija? - Panele Patel, jūs pažįstami? O Dieve! Iš kur? Kodėl mums nesakėte?

Selija neketino knaisiotis niūrioje savo praeityje.

- Kartu mokėmės mokykloje.

Malkolmo vardas buvo įamžintas ant ženklų, skelbiančio: *Sveiki atvykę į Azeliją - Malkolmo Daglo gimtinę* - tarsi miestelio gyventojai nebūtų mėginę pasodinti jo į kalėjimą.

- Dabar grįžkime ant pakylų ir tikiuosi, kad ponas Daglas paeiliui atsakys į jūsų klausimus, jei jau nutraukė mūsų repeticiją. - Selija kritiškai pažvelgė į atvykėlių, bet pamatė visai neatgailaujančią šypseną.

Sara Lyn vis dar spaudėsi Selijai prie šono.

- Ar jūs susitikinėjote?

Ačiū Dievui, pasigirdo skambutis, reiškiantis, kad pamoka baigėsi ir nebeliko laiko klausimams.

- Mokiniai, išsirikiuokite ir eikite ruošti paskutinei pamokai.

Netikėtai tarpduryje Selija pamatė mokyklos

direktore ir sekretore, susižavėjusias visai kaip mokinės, nors abi buvo sėkmingai ištekėjusios ir jau tapusios močiutėmis. Kaip Malkolmui pavyko patekti į sporto salę nesukeliant šurmulio?

Bateliams kaukšint į medines grindis, Selija palydėjo mokinius iki dvigubų durų. Staiga suprato, kad du sargybiniai viduje buvo tik maža Malkolmo apsaugos dalis. Dar keturi raumenų kalnai laukė koridoriuje, už įstiklintų pagrindinių durų stovėjo limuzinas, iš abiejų pusių jį saugojo dar kelios mašinos tamsintais stiklais.

Malkolmas pasisveikino su direktore ir sekretore, persimetė keliais žodžiais prisistatydamas – ironiškai, kai pusė pasaulio gyventojų ir taip jį pažinojo.

- Paliksiu nuotraukų su autografais mokiniams.

- Visiems? - Sara Lyn šūktelėjo per petį. Iš salės ji ėjo vilkdama kojas.

- Panelė Patel pasakys man, kiek reikia.

Išėjus paskutiniam mokiniui ir direktorei, salės durys lengvai užsivėrė. Jausmas buvo toks, tarsi išeidami jie išsiurbė visą orą. Selija ir Malkolmas stovėjo per ištiestą ranką, o du sargybiniai stūksojo tiesiai už jo.

Tai tiek privatumo.

- Spėju, atvykai čia pasimatyti su manimi? - Tik ji negalėjo suvokti priežasties.

- Taip ir yra, brangute, - atsakė jis ištęstai, o sodrus baritonas glostė jausmus kaip švelnus vynas. - Ar galime kur nors pasikalbėti netrukdomi?

- Su tavo apsauga tai sunkiai įmanoma, nemanai? - Selija nusišypsojo gremėzdiškiems vyrams, kurių veidai buvo abejingi kaip Bakingamo rūmų sargų.

Malkolmas linktelėjo vyrukams akmeniniais veidais ir jie be žodžių išėjo į koridorių.

- Jie bus už durų, bet žinok, kad jie saugo ir tave.

- Mane? - Selija atsitraukė nuo viliojančio losjono po skutimosi dvelksmo. - Labai abejoju, kad tavo gerbėjos pradės garbinti ir mane vien dėl to, jog prieš daugelį metų tave pažinojau.

- Ne tai turėjau galvoje. - Malkolmas pasikasė sprandą, ieškodamas tinkamų žodžių. - Girdejau gandus, kad kažkas tau grasino. Tad truputis apsaugos tikrai nepakenks, tiesa?

Selijai dabar labiau praverstų apsauga nuo užplūdusių hormonų ir noro būti arčiau šio vy-

ro – taip tik sujauks ramų savo gyvenimą.

- Ačiū, bet man viskas gerai. Tai buvo tik keli keisti skambučiai ir gąsdinantys rašteliai – taip atsitinka gana dažnai, kai tėvas sprendžia svarbias bylas.

Bet kaip Malkolmas galėjo apie tai sužinoti? Moterį apėmė nepaaiškinamas nerimas, netgi panika, bet ji greitai susiėmė. Neleis Malkolmui sugriauti nusistovėjusios gyvenimo rutinos. Jis neprivers jos pulso vėl beprotiškai plakti.

Velniai rautų, ji jau suaugusi moteris ir tai jos gyvenimas. Bet nervai įsitempė kaip stygos. Numalšinusi norą trinktelėti vyrui už tai, kad taip netikėtai įsiveržė į jos gyvenimą, Selija sukryžiuo rankas ir laukė. Nebebuvo nuolaidi ir impulsyvi mergaitė. Nebebuvo persigandusi besilaukianti paauglė.

Selija nebebuvo palūžusi jauna moteris, patekusi į pogimdyvinės depresijos gniaužtus taip giliai, kad net gyvybei grėsė pavojus. Ji sveiko labai sunkiai ir ilgai, padedama geriausių psichiatrų, todėl negalėjo niekam – ypač Malkolmui Daglui – leisti sugriauti ateities, kurią susikūrė.

Meilė Selijai Patel pakeitė Malkolmo gyveni-

mą visam laikui. Tik prisiekusieji niekaip negalėjo nuspręsti, į gerąją ar į blogąją pusę.

Kad ir kaip būtų, jų gyvenimai buvo susiję. Beveik aštuoniolika metų Malkolmas sugebėjo laikytis atokiai nuo Selijos, bet niekada nenustojo domėtis ja, net ir būdamas už vandenyno. Tai ir buvo tikroji atvykimo priežastis – nuolat besidomint buvusios merginos gyvenimu ir sužinojus apie jai gresiantį pavojų, pabudo jo globėjiškas instinktas. Dabar tereikėjo sugalvoti, kaip įtikinti Seliją vėl įsileisti jį į savo gyvenimą ir leisti padėti. Tai suteiktą Malkolmui progą išpirkti kaltę už tai, kad sugriovė judviejų gyvenimus. Gal tuomet pagaliau išsigelbėtų nuo galingos vaikiškos meilės, kurios tikrumu, praėjus tiek metų, ėmė abejoti.

Nors, turint omenyje dabartinę Malkolmo savijautą, jų aistros prisiminimai vyro neapgavo. Dabar, kaip ir tada, potraukis Selijai Patel vos neišvertė jo iš kojų.

Jis nesugebėjo pamiršti jos net keliaudamas po pasaulį ir dainuodamas sausakimšuose stadionuose. Negalėjo atitraukti nuo jos akių dabar, jai einant vos per žingsnį priešais jį. Jos banguoti tamsūs plaukai beveik siekė juosmenį ir siūbavo su kiekvienu žingsniu. Ryškiai geltona suknelė išryškino iškilumus, kuriuos

kadaise glamonėjo jo rankos.

Malkolmas nusekė paskui ją per sporto salę tame pačiame pastate, kur jiedu mokėsi. Jis dainavo vidurinės mokyklos chore tik tam, kad būtų šalia jos. Jis nekreipdavo dėmesio į erzinimus, kol vienas mažas kvailys pasakė kai ką užgaulaus apie Seliją. Malkolmas partrenkė jį ir trims dienoms buvo nušalintas nuo pamokų – nedidelė kaina už tokį poelgį. Tais laikais dėl mylimosios jis galėjo padaryti bet ką.

Akivaizdu, kad tai nepasikeitė. Vienas agentų jam pranešė apie bylą, kuriai teisėjavo Selijos tėvas – stambaus masto narkotikų prekybos bylą. Pagrindinis įtariamasis ėmė persekioti Seliją. Malkolmas pranešė apie tai atitinkamoms institucijoms, bet jie net nepasidomėjo jo pateiktais įrodymais, atskleidusiais pinigų plovimą ir siejančiais sulaikytąjį su įtariamu narkotikų prekeiviu.

Vietinės institucijos nemėgo pašalinių ir norėjo parodyti, kad pačios gali viską išspręsti. Tačiau kas nors privalėjo ko nors imtis ir supranta, kad tas kas nors buvo Malkolmas. Niekas pasaulyje negalėjo atbaidyti jo nuo pasiryžimo apsaugoti Seliją. Jis privalėjo tai padaryti, kad atlygintų skausmą, kurį sukėlė jai prieš aštuoniolika metų.

Selija atidarė duris šalia laiptelių į sceną ir tiesia tvirta nugara įžengė į nedidelį kabinetą su mažu stalu ir daugybe lentynų. Visur buvo prigrūsta partitūrų ir dėžių su muzikos instrumentais: pradedant trikampaiais, ksilofonais ir baigiant bongais². Popieriaus, rašalo ir odos kvapai maišėsi su pažįstamu Selijos aromatu, dvelkiančiu šokoladiniais saldainiais.

Ji atsisuko švelniai atmesdama plaukus – viena sruoga paglostė jo riešą.

– Ši vieta labiau primena sandėliuką, kur saugau savo daiktus, instrumentus ir dokumentus. Dažniausiai dirbu klasėse arba sporto salėje.

Malkolmas pasukiojo rankinį laikrodį norėdamas nuraminti dilgčiojimą nuo svaiginančio jos plaukų prisilietimo.

– Visai kaip senais laikais. Čia beveik niekas nepasikeitė.

Policijos skyriaus darbuotojai buvo tokie pat aptingę kaip anksčiau ir tarnavo įtakingiems asmenims....

² Bongai – iš Lotynų Amerikos kilęs mušamasis instrumentas, sudarytas iš dviejų skirtingo dydžio būgnų, pritvirtintų vienas šalia kito.